ლადო გუდიაშვილს

როგორც აკაკის უკვდავ სიმებით, დაყურძნებული შენ ხარ
ვენახი,
ჩემი ერია ნაექიმები, რა სიტკბოებით
დამწიფებულა,
როგორც ბესიკის მუსიკით ვსუნთქავ, მე ნიამორი შენი
მეძახის,
ბარათაშვილის რაშის რიალით, შენის პარიმზით
განცვიფრებულვარ!
ისე ეგ ფუნჯი შეუპოვარი,
ტრფიალი უკვდავ ფერთა ფიალის, შენ ფიროსმანი დაგწვავს
ხელმნათი,
არის ჩემს გულზე ნათლის მთოვარი, ოქროს ჩიტებით, სველი
ხელადით...
ჩემი მამულის ღვთიურ ბუნების. გახსოვს პაოლო და
ტიციანი,
აელვებული .. ელვარებული, მათი ლექსის და ღიმის
ციალი =..
მესალბუნება, ველამუნები.
დაფნა თუ იფნი – შენზე
დაობენ,
გახსნა ხარ, ლადო, შვიდივ კარისა, სულ იჟღერებენ შენი
ფერები,
მწვერვალზე დგომა შენი ხვედრია, შეანათებენ ახალ
თაობებს
ხარ აქროლება დიდი ქარისა, ელვაში მდგარი
მშვენიერებით.
ზურმუხტ– მარჯანი შეგიხვეტია.
ჯერ არ დაღლილა შენი
ხელები,
არმაზის ოქრო უკვდავ შუქითა, ისევ სავსეა სულის
მარანი!
თვით სერაფიტას ზარდახშანები, დასწვი ახალი
ცისარტყელები,
დრომ შენით წარსულს გამოუქვითა კიდევ მოსდრიკე სხვა
კამარანი!
და ბაგინეთის ბადახშანები...

დამიდგი ბაღი გაზაფხულისა,
რომ უკვდავ ძმობით კვლავ დამავალო,
მასვი ბადაგი არნახულისა,
დიდ ყინცვისელთა შთამომავალო